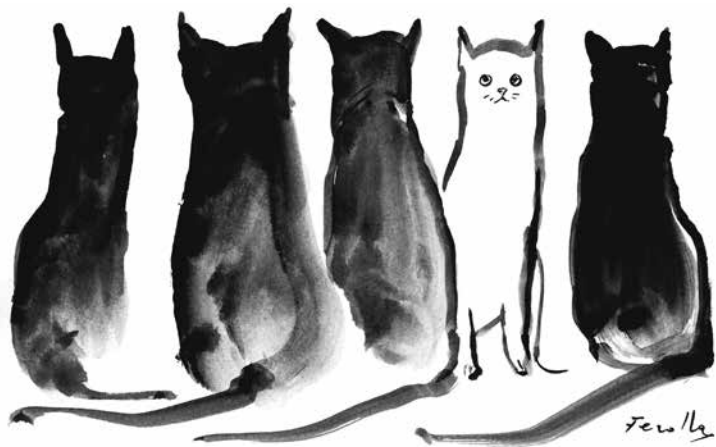


INHOUD



Inleiding	9
1. Mensen	13
2. Zo verleid je een mens	33
3. De habitat	51
4. Opvoeding en zindelijkheidstraining	69
5. Menselijke fixaties	105
6. Samenleven met anderen	117
Tot slot	131
Dank	135



Voor prins Leopoldino, Kapitein Fracassa, Pimlico, Bobo, Diego, Luigino, Pongo, Amelia, Marta, Bicia, Tijger, Popò, de oude Mao, Poes, de kleine Dorrit, Apida, Balletta, Hazelnoot, Obama

en voor alle andere katten die ons hun vriendschap en respect hebben geschonken.

INLEIDING

Op onze aardbol krioelt het van de mensen, die de hele planeet volgens hun wensen en behoeften hebben ingericht.

In een dergelijke omgeving overleven is geen kinderspel. Het is een wrede wereld.

Je moet het spel dus hard durven spelen. Er zijn nog nooit zoveel mensen op aarde geweest, maar ook nog nooit zoveel katten.

Het is dan ook van het grootste belang dat we leren omgaan met deze wezens, die dan wel ongelooflijke dingen kunnen realiseren, maar tegelijk ongelooflijk stom kunnen doen.

Gelukkig zijn ze in feite vrij makkelijk af te richten. En als individu zijn ze vaak de kwaadsten niet.

In dit handboek willen we je een leidraad bieden op basis waarvan je je mens kunt uitkiezen, africhten en opvoeden.



1

MENSEN

ALGEMENE INFORMATIE OVER DE SOORT

Mensen behoren tot de familie van de mensapen. Daar kunnen ze verder ook niks aan doen.

Net als de meeste primaten zijn het levendige, lawaaierige wezens met grijppoten. Bij deze ondersoort zijn de achterste ledematen wat het grijpen betreft minder goed ontwikkeld vanwege hun hardnekkige gewoonte zich op twee poten voort te bewegen.

Het zijn zwaargebouwde dieren met een langwerpig lichaam, zonder staart, onhandiger over het algemeen dan andere aapachtigen. Op hun kop hebben ze manen, die bij de vrouwtjes het opvallendst zijn, maar verder hebben ze geen vacht, behalve op een paar onlogische plekken op hun lichaam.

Hun snuit is afgeplat maar niet afzichtelijk. Het enige kenmerk dat ze min of meer met katachtigen gemeen hebben zijn hun naar voren gerichte ogen. Ze hebben een plomp, vrij nutteloos reukorgaan en kunnen hun oren niet bewegen. De mannetjes bezitten snorharen, maar lijken geen idee te hebben hoe ze die moeten gebruiken.

Al met al zijn hun voorpoten, ook wel ‘handen’ genoemd, het meest geslaagde deel van hun lichaam. Hieraan hebben ze lange vingers met ongevaarlijke klauwen, waarmee ze buitengewoon nauwkeurige bewegingen kunnen maken. Deze ‘handen’ kunnen aanvankelijk angstaanjagend overkomen, omdat het bijna zelfstandige wezens lijken – maar in feite zijn het krachtige precisiewerktuigen, en zodra je huismens voldoende getraind is zul je beseffen welke ontelbare voordelen het heeft om een stel mensenhanden ter beschikking te hebben.

Het opvallendste kenmerk van deze tweevoeters is dat ze hun lichaam bedekken met *dingen* die er als een tweede huid omheen zitten en in sommige gevallen – walgelijk genoeg – ook echt andermans huid zijn.

Ze hebben dingen om op hun kop te leggen, voor hun ogen te zetten, over hun lichaam te hangen. De vrouw-

tjes persen hun achterpoten bij bepaalde gelegenheden in voorwerpen die het zo ongeveer onmogelijk maken om zelfs de kleinste stukjes te lopen, en als ze hun hol verlaten nemen ze dusdanig veel instrumenten mee dat ze er een speciale opbergdoos voor nodig hebben, de zogenaamde 'handtas'.

Zoals je je kunt voorstellen komen al deze ingewikkelde, zware versiersels en prullaria hun toch al beperkte behendigheid natuurlijk niet ten goede.

Deze menselijke obsessie met dingen noemen we *dingitis*.

Dingitis speelt een grote rol in het leven van deze diersoort. We komen er later beslist nog op terug.

Hoewel mensen op het eerste gezicht een heleboel bizarre trekjes hebben, mag je ze niet onderschatten. Ze kunnen buitengewoon intelligent voor de dag komen, en we moeten ruitertlijk toegeven dat sommige van hun vermogens ons nog steeds voor raadsels stellen. Ze kunnen hun omgeving ingrijpend veranderen en toveren op onverklaarbare wijze fenomenen als vuur, licht en blikjes tonijn tevoorschijn.

Net als alle dieren maken mensen gebruik van lichaams- taal, maar net als vogels communiceren ze ook vocaal: obsessief en haast zonder onderbreking.

Uit waarnemingen is gebleken dat deze twee communicatieniveaus – lichamelijk en verbaal – elkaar soms tegenspreken. Twee exemplaren kunnen elkaar bijvoorbeeld hartelijk begroeten met allerlei vocale uitingen van genegenheid, terwijl hun lichaam louter ergernis en vijandschap uitdrukt. Op dezelfde manier kunnen ze je liefkozend voedsel beloven, terwijl ze eigenlijk van plan zijn je te vangen en in de reismand* op te sluiten. Het is belangrijk om deze huichelachtigheid, die karakteristiek is voor de mens, nooit uit het oog te verliezen. Deze eigenschap is katachtigen natuurlijk volkomen vreemd en daarom bestaat de kans dat je er keer op keer in tuint.

Mensen zijn sociale dieren die in familiegroepen leven.

Als de welpen geslachtsrijp zijn, is het gebruikelijk dat ze hun oorspronkelijke roedel verlaten om zich aan te sluiten bij andere jonge mensen, met wie ze dan een hol delen.

* *reismand*: mobiele deportatiecel.

In de loop der jaren zoeken ze vaak een partner met wie ze een eigen roedel beginnen, maar niet altijd. Sommige exemplaren geven de voorkeur aan een solitair bestaan, en vaak zijn deze het meest geneigd om zich te laten temmen.

Bepaalde exemplaren brengen bijna hun hele leven in hun hol door, dat doorgaans groot, comfortabel en bijzonder aantrekkelijk is.

Andere zijn meestal buiten te vinden, jagend op voedsel. Ze komen pas weer naar binnen als het donker wordt. Mensen jagen namelijk hoofdzakelijk overdag.

Het zijn rusteloze wezens, want zelfs in hun hol blijven ze haast voortdurend actief door allerlei dingen te betasten en te bekijken. We kunnen rustig stellen dat zicht en tastzin de belangrijkste zintuigen zijn voor deze zoogdieren, en dat verklaart misschien ook waarom ze zo dol op ons zijn.

Volgens bepaalde theorieën waren werktuigen oorspronkelijk bedoeld om het leven van de mensen makkelijker te maken. We kennen mondeling overgeleverde verhalen uit de tijd dat deze aapachtigen nog in grotten woonden en hun trouwe vuurstenen mes of speer hun leven kon redden. Vandaag zijn de rollen echter omgedraaid en

staan de mensen ten dienste van hun voorwerpen, waarvan ze er honderden of zelfs duizenden in huis hebben.

We willen u hier niet vervelen met al te veel technische details.

Toch zullen we één voorbeeld geven om duidelijk te maken wat we bedoelen: eten.

Zelfs dit in principe eenvoudige gegeven wordt door de menselijke dingitis een bijzonder ingewikkelde aangelegenheid.

Het voedsel dat het mensenhof binnenkomt is meestal al *verdingelijkt*, met andere woorden: onherkenbaar gemaakt. Het is fijngesneden en in verpakkingen gestopt die moeilijk open te maken zijn, vooral als je geen opponeerbare duimen hebt.

Zodra het mensenvoedsel het hof in is gebracht, wordt het aangeraakt, vervormd, in nog kleinere stukken gesneden, ingevet, opgewarmd, gekruidd – verpest, kortom. Dit proces is arbeidsintensief, bijzonder tijdrovend en moet worden uitgevoerd met behulp van talloze voorwerpen in allerlei soorten en maten, waarvan sommige veel lawaai maken en bovendien gevaarlijk zijn.